

Ο θείος και η νεολαία

24/Mai/2019 00:04

Του Παύλου Μαρινάκη

Ημεσολάβηση τεσσάρων ετών από την τελευταία εκλογική διαδικασία και η επέκταση του δικαιώματος ψήφου στους 17χρονους έχουν ως αποτέλεσμα στις επικείμενες εκλογές να υπάρχει μια σημαντική μερίδα του εκλογικού σώματος που καλείται να ψηφίσει για πρώτη φορά. Και ενώ γίνεται πολύς λόγος για αυτή τη γενιά, είναι αμελητέος, αν όχι ανύπαρκτος, ο διάλογος που γίνεται με αυτή τη γενιά.

ΟΣΥΡΙΖΑ μένει πιστός στη διαχρονική του πρακτική να πατρонаρεί τους νέους με συνθήματα από το παρελθόν και δήθεν φιλομαθητικές διευκολύνσεις. Εκτός όμως από το μακροπρόθεσμο καταστροφικό αποτέλεσμα, βλέπουμε ότι ακόμα και οι πιο άμεσες συνέπειες είναι εξίσου τραγικές: όλο και λιγότεροι νέοι ασχολούνται με την πολιτική, όλο και περισσότεροι γοητεύονται από τα άκρα και τη βία.

Το μόνο που άλλαξε με τα χρόνια είναι ότι η κατάληψη της εξουσίας απέδειξε πόσο βαθιά καθεστωτικές και αντιδημοκρατικές αντιλήψεις εκπροσωπεί στην πραγματικότητα ο ΣΥΡΙΖΑ: από την πλήρη κάλυψη (αν όχι την άμεση υποκίνηση) των επεισοδίων τον Δεκέμβριο του 2008 με αφορμή τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου μέχρι τον χαρακτηρισμό 100 και πλέον νεκρών συμπολιτών μας ως "ξαναζεσταμένο φαγητό", ο Αλέξης Τσίπρας και το κόμμα του έμειναν ίδιοι, απλά άλλαξε η θέση τους στους συσχετισμούς.

Επειδή όμως ο ΣΥΡΙΖΑ και η χυδαιότητά του σύντομα θα αποτελούν παρελθόν, οφείλουμε να ασχοληθούμε σοβαρά με τους νέους, να μην τους αφήσουμε ξανά έρμαιο των ψεμάτων και των συνθημάτων του κάθε Τσίπρα. Πρέπει να τους μιλήσουμε, αλλά κυρίως να τους ακούσουμε. Να τους δείξουμε έμπρακτα ότι είναι ισότιμα μέλη της κοινωνίας μας, με δικαιώματα αλλά και υποχρεώσεις. Κυρίως όμως να τους πείσουμε ότι η λύση στα προβλήματά τους δεν θα έρθει ούτε με το θυμό, ούτε με εύκολες λύσεις. Θα έρθει με νηφαλιότητα και σκληρή δουλειά.

Οισημερινοί νέοι είναι διαφορετικοί από τις προηγούμενες γενιές, όπως διαφορετικοί ήμασταν και

εμείς, όπως διαφορετικοί θα είναι και οι νέοι σε δέκα χρόνια. Το ότι είναι διαφορετικοί όμως δεν κάνει αδύνατη την επικοινωνία μαζί τους. Αντίθετα, κάνει επιτακτική για κάθε δημοκράτη την ανάγκη να βρει κώδικα σύγχρονο, ο οποίος δεν θα αλλοιώσει ταυτόχρονα το μήνυμά του. Κάνει επιτακτική την ανάγκη να βρούμε σημεία επαφής, να διαφωνήσουμε, ακόμα και με ένταση, αλλά σε κάθε περίπτωση να προχωράμε όλοι μαζί, χωρίς τον διχασμό που έσπειρε ο ΣΥΡΙΖΑ.

Νατο πούμε με απλά λόγια: Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ο θείος που υποθήκευσε το πατρικό για να κάνει μεγάλη ζωή, αδιαφορεί για την ανάπτυξη των παιδιών γιατί είναι απασχολημένος με την πάρτη του και μια φορά το χρόνο θα κάτσει με τη νεολαία λέγοντας τις ίδιες και τις ίδιες ιστορίες και ερμηνεύοντας την αδιαφορία των νέων σαν έλλειψη δυναμικότητας. Ζητάει δηλαδή και τα ρέστα που δεν εκτιμάται η αντιπαθητική του προσωπικότητα.

Το στοίχημα δεν είναι να πάρουμε εμείς τη θέση του θείου στο ετήσιο τραπέζι, αλλά να βρεθούμε δίπλα στους νέους όλο το χρόνο. Όχι για να διαπιστώνουμε τις διαφορές μας, αλλά για να αντιληφθούμε ως μια δυναμική σχέση αυτά που μας ενώνουν. Όχι για να λέμε ιστορίες από τα παλιά, αλλά για να δημιουργήσουμε τη δική μας ιστορία χτίζοντας ένα καλύτερο μέλλον.

** Ο κ. Παύλος Μαρινάκης είναι Δικηγόρος, Αντιπρόεδρος ΟΝΝΕΔ*

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)